

Arrest

nr. 213 280 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, in functie van zijn Belgische vader.

1.2. Op 10 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 27 juli 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 12.01.2018 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [J.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn vader, de heer [B.A.] [...] met de Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig art. 40ter, dat teruggrijpt naar art.40bis, eerste lid, 3° dient een gezinslid in neergaande lijn en die ouder is dan 21 jaar ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Ter staving van de aanvraag werden naast de bewijzen van verwantschap volgende documenten voorgelegd:

- Een paspoort, afgeleverd in Antwerpen op 16.11.2017

- Loonfiches van de heer [B.A.] van juli tot december 2017

- Attest van de CM waaruit blijkt dat betrokkene geen ziekteverzekering kan krijgen als persoon ten laste, immers hij is niet jonger dan 25 jaar en hij is evenmin de echtgenoot van de referentiepersoon

- Bewijs van het overmaken van geld door [B.A.] aan betrokkene van januari tot november 2012 en van januari tot juni 2013

- De registratie van het huurcontract van de referentiepersoon

- Bewijs van ongehuwde staat van betrokkene dd. 27.11.2017

- Attest van onvermogen uit Marokko dd. 27.11.2017: betrokkene heeft geen inkomen in Marokko

- Attest van onvermogen uit Marokko dd. 27.11.2017: betrokkene heeft geen eigendom in Douar Tizi Abdallah Yaacoub

- Verklaring van lidmaatschap van betrokkene als persoon ten laste bij de CM sinds 2.03.2018

- Ocmw-attest

Om te kunnen vaststellen of betrokkene aan de voorwaarden voldoet dient te kunnen worden vastgesteld dat hij reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon. Dit kan aan de hand van de bovenstaande documenten niet worden vastgesteld. Immers, het paspoort dat betrokkene voorlegt ter staving van zijn identiteit werd afgegeven in België op 16.11.2017. Op basis van dit paspoort kunnen wij niet achterhalen wanneer betrokkene België is binnengereisd en dus of de documenten uit Marokko (nl. het bewijs dat geld werd overgemaakt in 2012 en in 2013) relevant zijn bij de beoordeling van deze aanvraag. Voor zover betrokkene midden 2013 naar België zou zijn gekomen zouden deze bewijzen relevant kunnen zijn, maar dan dienen ook de bewijzen van onvermogen in Marokko te gaan over die periode en dient klaarheid geschept te worden over hoe mijnheer intussen in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien. Niets sluit immers uit dat hij, toen hij nog in Marokko woonde, wel degelijk zelf een inkomen of eigendom had (daar geven de attesten van 2017 geen uitsluitel over) of dat hij intussen in Marokko of in enig derde land zelf in zijn bestaansmiddelen voorzag. Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat in het dossier van mijnheer geen enkele aanwijzing steekt over wanneer hij België zou zijn binnengekomen. De aanwezigheid van mijnheer, onder zijn huidige identiteit, was ons niet eerder onder de aandacht gebracht.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling. Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene verblijfsrecht kan genieten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoeker legt een attest van het OCMW neer waaruit duidelijk blijkt dat hij nooit enige financiële steun gekregen heeft.

A. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze bewezen dat hij ten laste is van de referentiepersoon

De motivatie van tegenpartij is volledig fout;

Verzoeker is BELGIË binnengekomen in 2013 en sindsdien heeft hij het land nooit meer verlaten;

Zijn vader stortte regelmatig geld naar zijn zoon in de jaren 2012 tot juni 2013 maar nadien niets meer omdat hij in BELGIË verbleef;

Hij woont sinds 2013 in bij zijn vader;

Moest hij in 2017 in MAROKKO wonen dan had hij een nieuw Marokkaans paspoort gekregen in MAROKKO en niet in ANTWERPEN wat wel het geval is!

Hij kreeg een nieuw paspoort op 16/11/2017;

Tegenpartij trekt in twijfel zijn ononderbroken verblijf in BELGIË sinds 2013;

Tegenpartij heeft de bewijslast maar kan niet het tegenovergestelde aantonen en gaat uit van veronderstellingen;

Dit is geen formeel bewijs;

Moest tegenpartij zeker van zijn stuk zijn dan had verzoeker een weigering ontvangen met bevel om het grondgebied te verlaten wat in casu niet het geval is.”

2.2. De artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze, ook in een situatie van dringende noodzakelijkheid. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

2.3. De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient hij het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in casu zijn Belgische vader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze wordt gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241 649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De gemachtigde licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om te kunnen vaststellen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van “ten laste zijn”, er moet kunnen worden vastgesteld “*dat hij reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon*”.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, rust de bewijslast inzake de voorwaarde van “ten laste zijn” bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoeker de vereiste stavingsstukken te verzamelen.

In casu besluit de gemachtigde dat aan de hand van de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag heeft voorgelegd, niet kan worden vastgesteld dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader. De gemachtigde motiveert als volgt:

“Om te kunnen vaststellen of betrokkene aan de voorwaarden voldoet dient te kunnen worden vastgesteld dat hij reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon. Dit kan aan de hand van de bovenstaande documenten niet worden vastgesteld. Immers, het paspoort dat betrokkene voorlegt ter staving van zijn identiteit werd afgegeven in België op 16.11.2017. Op basis van dit paspoort kunnen wij niet achterhalen wanneer betrokkene België is binnengereisd en dus of de documenten uit Marokko (nl. het bewijs dat geld werd overgemaakt in 2012 en in 2013) relevant zijn bij de beoordeling van deze aanvraag. Voor zover betrokkene midden 2013 naar België zou zijn gekomen zouden deze bewijzen relevant kunnen zijn, maar dan dienen ook de bewijzen van onvermogen in Marokko te gaan over die periode en dient klaarheid geschept te worden over hoe mijnheer intussen in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien. Niets sluit immers uit dat hij, toen hij nog in Marokko woonde, wel degelijk zelf een inkomen of eigendom had (daar geven de attesten van 2017 geen uitsluitel over) of dat hij intussen in Marokko of in enig derde land zelf in zijn bestaansmiddelen voorzag. Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat in het dossier van mijnheer geen enkele aanwijzing steekt over wanneer hij België zou zijn binnengekomen. De aanwezigheid van mijnheer, onder zijn huidige identiteit, was ons niet eerder onder de aandacht gebracht. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling. Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene verblijfsrecht kan genieten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.”

2.4. Zoals hierboven vermeld, houdt de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ in dat moet gaan om een bestaande toestand van afhankelijkheid in het land van herkomst. Om te weten of de voorgelegde documenten relevant zijn voor de beoordeling van deze voorwaarde, moet de gemachtigde dan ook weten wanneer verzoeker, die zich in België bevindt, het Belgische grondgebied is binnen gekomen.

In casu oordeelt de gemachtigde in eerste orde terecht dat hij op basis van het Marokkaanse paspoort van 16 november 2017, uitgegeven in België, niet kan vaststellen wanneer verzoeker België is binnen gereisd. Bijgevolg kan de gemachtigde niet uitmaken of de documenten uit Marokko, nl. het bewijs dat geld werd overgemaakt naar Marokko in 2012 en 2013, relevant zijn bij de beoordeling van de aanvraag.

Door louter te poneren dat hij sinds 2013 in België woont, zonder dit met enig begin van bewijs te staven, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde in deze een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke beoordeling heeft gemaakt.

Vervolgens en veiligheidshalve beoordeelt de gemachtigde in tweede orde de voorgelegde documenten uit Marokko, uitgaande van de veronderstelling dat verzoeker midden 2013 naar België zou zijn gekomen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde dus ook rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker in 2013 België is binnengekomen, hoewel dit niet kan worden achterhaald op basis van het paspoort dat verzoeker voorlegde. Hij heeft geoordeeld dat in het scenario dat verzoeker België is binnengekomen in 2013, de geldoverschrijvingen van 2012 en 2013 wel relevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag maar niet voldoende om vast te stellen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst materieel of financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er dienen volgens de gemachtigde ook bewijzen van onvermogen in Marokko over deze periode te worden voorgelegd en er moet klaarheid worden geschapen over hoe verzoeker intussen in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien. De Raad acht het stellen van deze vereiste niet kennelijk onredelijk aangezien de gemachtigde terecht opmerkt dat niets uitsluit dat verzoeker, toen hij nog in Marokko woonde, wel degelijk zelf een inkomen of eigendom had, of dat hij intussen in Marokko of in een derde land zelf in zijn bestaansmiddelen voorzorg. De gemachtigde stelt daarbij vast dat de attesten van onvermogen uit Marokko van 27 november 2017 geen uitsluitel geven over de jaren 2012 en 2013. Deze bevindingen, die pertinent en correct zijn, worden niet betwist of weerlegd door verzoeker, die ze integendeel geheel onbesproken laat.

2.6. Waar verzoeker nog verwijst naar het neergelegde OCMW-atteest waaruit blijkt dat hij nooit enige financiële steun heeft gekregen, merkt de Raad op dat dit attest enkel betrekking heeft op de periode van verzoekers verblijf in België maar niet op de periode van verblijf in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België. Het vormt dan ook geen bewijs van een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag. Dit argument is dan ook niet van aard om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ondermijnen. Het weerlegt het besluit van de gemachtigde dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker *“reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon”*, niet.

2.7. Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen hebben, hetgeen in casu niet het geval is, indien de gemachtigde zeker zou zijn van zijn stuk. In haar nota met opmerkingen, verwijst de verwerende partij in dit verband terecht naar rechtspraak van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat op basis van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden genomen (RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Het is dan ook basis van deze rechtspraak dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

2.8. Samenvattend besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle relevante voorgelegde stukken en hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan met welk concreet en relevant stuk geen rekening werd gehouden of welk stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken. Hij brengt verder geen concrete argumenten bij die aantonen dat de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat op basis hiervan niet kan worden vastgesteld dat hij *“reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon”*.

Een schending van artikelen 40bis, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES